

ה א מיי פ"ו מהל' מירות
ה"ט:
ו ב מיי שם ה"ט:
ז ד מיי שם ה"ט:
ח ה מיי שם ה"ט:

נוסחת הריב"ן

א] כפי שביא קרבנו צטורה
וכדלמך נמי כ"ן: ב] כפי
כמו כן כוה"ל. ג] גליון
עומד יום ק' וא' קודם
שיקרי קרבנותיו סופר לפי
ש"ך נלגה מגלת טומאה
לאלתר ואח"כ מגלת מגלת
טהרה כפוף ל' יום שאין
מגלת טהרה פחות מל' יום
השן קומר ל' יום ומו לא
לעל נזיר שכלו ל' ימיו
וה"ה כי נטמא ל' יום לא סופר
את הכל ול' אלעזר סופר
ו' והכי ממנן צומתה ר' רבי
אלעזר אומר אין סופר אלף
ו' וקסבר כל אחר מגלת ו'
ומו לא כפי שיקרי קרבנותיו
צטורה דקס"ר רבי אלעזר
כי נטמא אחר מגלת אין כ"ך
לגנה מגלת טומאה אלף
מונה ו' ומגלת מגלת
הס"ד והט"ה ליתא: ד] כפי
עליו כפי הדין קרבן טומאה
על נטמא צבית הקביות
אלף ו' וזכנס אלף
אלף והוא ושהו ועל מיד
חלה שם ח' אחר מירות
שקבל כשנטמא שם לאחר
ממנן כנס עולין לו למנן
מירות מיינן ששה ועל
ציום שציעו שלו שנטמא קרבן
על טומאה הס"ד והט"ה
ליתא כפי: ה] ה' (אפי' ליתא
וה"ה: ו] ש"ך: ז] י' ימים
כפי עומד בלשתי שנטמא
והימים כ"ן: ח] קודם כל
מקרא: ט] הראשונים הס"ד
והט"ה ליתא כפי: י] על:
כ] אמר:

הנהגות התוספות

1. כ"ל נטמא וזכית ללא
ממנן. 2. ראשי מירות וזכית
למנן. 3. כ"ל נטמא וזכית
מאה ליתא יתור בלשתי.
4. כ"ל ק' הדעתי מיר
נטמא יום שלשים מיר.
5. א"ל לרב מתנה יתח.
6. כ"ל היינו טעמא משום.
7. מינת דמן ממנן וז"ל
הדימים הראשונים יום.
8. כ"ל רבי אלעזר אומר
אין יום. 9. נדל"ל ולכן
סופר שלשים. 10. כ"ל מיר
שלשים. 11. כ"ל דמפרש.
12. כתיב וזכנס ממנן.
13. מינות וזכית נטמא
במחילה ממנן. 14. כ"ל
ואינו יום. 15. נדל"ל וז"מ
כ"ל. 16. כ"ל חזול על
המירות אלף אחר היינו כ"ל.

פ"ה הרא"ש

[מתנ'] מי שנזר והוא
בבית הקברות
אפי' שהה שם ל' יום וכי
אינו מביא קרבן טומאה
דכי כתיב קרבן טומאה
בניזר טהור שנטמא כתיב.
וה"ה טמא שזר: יצא
ונכנס כלומ' והזו עליו
ג' ו' [ובטל] ומיר אחר
הזאה וטבילה מתחיל
וירוחו. א"ל נכנס בבית
הקברות אפי' בו ביום
מביא קרבן טומאה: ר"א
אומר לא בו ביום. שנטמא
והימים הראשונים יפלו
לשמועתינן דסותר כל מה
כשנזר: איתמר מי שנזר
והוא בבית הקברות ר"י
אומר בניזר חלה עליו
ליאסר ביין ותגלתו ואם
א"ל אל תנזר ונזר או אחר
שנזר תנזר ביה לצאת ולא
יצא לוקה אבל קרבן נזי'
חלה עליו נזי' טהור. מיתלא תליא וקיימא.

ולתנא קמא דאמר הכל קותר נזיר סתמא לרב מתנה הוא מן
המורה דהו ממנן המירות ומקנת היום ככולו א] דאמרי רבנן היכא
[דלא] נטמא: הגה"ה וצסיפא דהריני נזיר מאה יום ונטמא יום
מאה קותר [שלשים] לרבי אלעזר מדרשא דזאת תהיה וגו' וז"ל
לרב מתנה מאי שנה מרישא כי נדר
סתם ונטמא יום שלשים דחשבינן
ליה לרבי אלעזר אליבא דרב מתנה
כנטמא אחר מלאת ומשום מקנת
היום ככולו הכי נמי כי נדר מאה
יום נחשביה ליום מאה כאחר מלאת
דינמא מקנת היום ככולו הריני נזיר
מאה ליתא יתור ותינלו התוספות
לעיל (דף ו:ו) דמיירי דאמר הריני
ונטמא יום שלשים כו' סותר הכל
בשלמא לרב מתנה אלף כו' ל"ל
בר פדא איתמא סיפא ר' אלעזר
אומר אינו סותר כי אם ו' והשתא
הכי מוכח לעולם איתמא לן משך
מירות ל' והא דאינו סותר כי אם
ו' ל"ר"א [משום] דלן כן ימים
אחרונים ולרב מתנה נמי מאי
דוחקיה דסבר דמקנת היום ככולו
לימא טעמא דר"א משום דליכא
ימים אחרונים ולמאי דפרישי' יתח
לדא היה יום שלשים ממנן המירות
לרב פדא ולרב מתנה נמי אי לאו
דאמרינן מקנת היום ככולו היה
קותר הכל מדרשא דזאת תורת
הנזיר ע"ד כח"ן הגה"ה: זאת הגה"ה
ממנן רבינו יתחק צבי' יתחק ז"ל.
נראה דלכ"ע צ"ן לרב מתנה ולרב
פדא קרא דזאת תורת הנזיר וקרא
דימים הראשונים איירי במאה שלימים.
נראה לפני הגה"ה זאת ר"ל דלא
במירות מועטת דרשא דזאת

דפרישי' צפ"ק (גס זה סס) צסס מהר"ק נ"ע וכן דרשא דקרא דמנן
הימים הראשונים מכלל דליכא אחרונים [לא] דרשין במירות
מועטת אלף במירות ארון דלמאה יום וזכתי נמי מתישצ הסוגיא:
א] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל. שהוא אחרון
של מירות ולרבנן לא אמרינן מקנת היום ככולו היכא
דנטמא ולא הביא קרבנותיו: ב] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה
שלישים. מן הדין היה לו לסתור הכל לרב פדא דלא אמרינן מקנת
היום ככולו ולרב מתנה נמי פרישין צפ"ק דאמר שלימים והיה לו
לסתור את הכל אלף מדרשא דזאת תורת הנזיר גיורת הכתוב הוא
למנן סותר אלף לו יום ד: ג] נטמא ביום סותר שלישים.

היכא דאמר הריני נזיר סתמא והו' ה] (כמו) יום שלשים יום מגלחת מה"ת לרב מתנה משום דאמר מקנת היום ככולו ולרב פדא שמיים
כ"ט נשלם המירות וזכית שלישים מגלח מה"ת ואם נטמא ציום שלשים סותר לרב מתנה מה"ת וגזרי' יום ק"א אטו יום שלשים ולרב פדא
ציום שלשים סותר מדרבנן אטו היכא דאמר הריני נזיר שלישים וכן נטמא ציום א' אחד ומאה שהוא יום מגלחת גזרו אטו יום ל' דאי לא הא
לא קיימא הא שגס יום ל' הוא יום מגלחת וה"ה לעיל הוא מנאי למיתני הכי גבי * הריני נזיר ט' נטמא יום ל' אחד דסותר הכל מדרבנן [ואכלן]
ודאי נטמא יום ק"צ אינו סותר שלשים רק [צבעה] שיטהר ויצא קרבנותיו: ד] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר א"א ז'. דלא גזר יום ק"א אטו
יום ל' דציום ל' גופיה לא סתר לר' אלעזר ו' וז"מ: א] אלעזר ו' וז"מ: ב] אלעזר ו' וז"מ: ג] אלעזר ו' וז"מ: ד] אלעזר ו' וז"מ: ה] אלעזר ו' וז"מ:
וה"ה הוא מגלחת מה"ת אלף יום ל' אחד יום דצבת מגלחת דהו' [כמו] ק"צ: ז] הריני נזיר ט' נטמא יום ל' אחד דסותר הכל מדרבנן
וגזר זבגמי דמנה לה: ח] הריני נזיר ט' נטמא יום ל' אחד יום דצבת מגלחת דהו' [כמו] ק"צ: ט] הריני נזיר ט' נטמא יום ל' אחד דסותר הכל מדרבנן
[כדמפרש] בגמרא אלף הא פשיטא דהימים אינן עולין דאפי' מנה צטורה ונטמא סותר את הראשונים וכ"ש שאין עולין לו כי טמא
מעיקרא: י] וזכנס עולה לו מן המנן. מפרש בגמ' ילא וזכנס י' והוא ושהו וזכנס צו ציום שטבל צשציעי עולין מן המנן לענין זה כשנטמא
סותר אותו מנין ומתמיצ (אוחו) קרבן טומאה דצבותו יום עלמו מתחיל מירות טהרה וצגמרא פליגי ר' יוחנן ור"ל כשנטהר אם כ"ך לחזור
ולקבל מירות או כפי ליה צמה שקיבל צימו טומאתו: ק] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
עד יום שני שהתחיל הטהרה שנטמא ציום ראשון של קבלת מירות ו' וזכנס נטמא צמחילה י' דלרבנן מביא קרבן טומאה וה"ה דמנאי למיתני
טומאה אלף מונה ו' ימי טומאה ומוה וטובל ומונה כ"ט יום ליום הראשון שמהה ומגלח ציום ל' שהוא ל' אחד לנזירותו: י] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר
ר"א כל אחר מלאת ו' סותר. ולכן אומר דהריני נזיר סתם ונטמא יום שלשים [דאינן] סותר דלמחר מלאת הוא לרב מתנה משום דאמר
מקנת היום ככולו ולרב פדא מיום כ"ט נשלם מירותו: כ] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר א"א ז'. דלא גזר יום ק"א אטו
מקנת היום ככולו הילכך סותר הכל ולרב פדא נמי כי אמר שלישים צפירוש חשיב כאלו אמר שלימים דלא אמר מקנת היום ככולו הילכך לא
פליגי ר"א כלל: ד] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
ואשמית יין וכשיטהר אין כ"ך לחזור ולקבל עליו מירות: ה] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
דין מירות טהרה לענין הצבת קרבן. מיתלא תליא וקאי עד שיצא משם ויטהר וכי יטהר חיל ממילא עליה לענין הצבת קרבן וצקיורו הוא
מנאי למימר דחיל עליה מירות מהשתא ולקי על תגלחתו ויין טומאה: ו] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
יערך לחזור ולקבל עליו מירות וצקונותם פ"י דבקבלה מועטת כפי מ] לומר יתול עליו: ז] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
דנדרים (דף ו:ו) אמר ר"ל דעובר בצל תאחר אם אינו מקבל מירות עליו מנאי דעושה: ח] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
קרא לקמן הא מיתחיל חיל עליה מירות לענין דלקי אטומאה אמתגלת ואיין: ט] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן.

דקסבר ר' אלעזר אחר מלאת הוא שאין מירות אלף כ"ט ולכן
אינו כ"ך לסתור אלף ו' א] וכדאמרינן נמי ונט' קים להו לרבנן דאין
תגלחת כדי לכוף ראשו לעיקרו צפחות מו' יום ולרב מתנה כדאית ליה
דטעמא דר' אלעזר משום דמקנת היום ככולו: נטמא יום שלשים
סותר את הכל ולא פליגי ר' אלעזר
דהא קאמר שלימין. ואפילו לרב
פדא דלכתי מוך מלאת קרינא ציה:
נטמא ציום מאה סותר את הכל.
דמוך מלאת קרינא ציה: רבי אלעזר
אומר לא סותר אלף שלישים.
כדאמר ר"ל צפ"ק (לעיל ד' ו:ו) דטעמא
דר' אלעזר משום דקאמר קרא
זאת תורת הנזיר ציום מלאת) המורה
אמרה נטמא ציום מלאת מן לו
תורת מיר ואפי' במירות מרובה:
וזהו. טעמא דמתניתין עד השתא
כדהוינן צה אליבא דרבי פדא ורב
מתנה צפ"ק (ד' ו' ו' ו') א] הריני נזיר
מי שנזר והוא צבית הקברות אפי' הוא
עומד שם שלשים יום אינן עולין לו
מן המנן. כלומר אין עולין לך
ג] שמהל חלה עליו אותו מירות
שקיבל כשנטמא ואין מביא קרבן
טומאה: ד] ילא וזכנס. כגון שהיה
ושנה ועליו כדמפרש בגמרא ו' ואח"כ
נכנס עולין לו למנן מירות דציון
[שהו] ושנה וטבל ציום שציעי שלו
מביא קרבן על הטומאה: רבי
אלעזר אומר לא צו ציום. כשהיה
ושנה וטבל אם נכנס האינו מביא
קרבן טומאה עד ו' שיעבור עליו
צ' ימים ו' צטורה שנטמא והימים
הראשונים יפלו איתמי לכשאני קורא
המקרא זה שיהיו לו ימים הראשונים
דטהרה ואין ימים פחותים
משנים: ג] הריני נזיר מאה יום נטמא
יום מאה סותר הכל מדרבנן
דזאת תורת הנזיר גיורת
טהרה הוא דלתי סותר
אלף שלשים יום מבי טעמא
יום מנאי כפי ל' א"מ:
ח] הריני נטמא ציום ק"א
סותר שלשים וכי היכא
דאמר היינו מיר סתמא
והו' נמי כפי ל': ו] הריני
נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר
הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
ואינו מביא קרבן טומאה
דכי כתיב קרבן טומאה
בניזר טהור שנטמא כתיב.
וה"ה טמא שזר: יצא
ונכנס כלומ' והזו עליו
ג' ו' [ובטל] ומיר אחר
הזאה וטבילה מתחיל
וירוחו. א"ל נכנס בבית
הקברות אפי' בו ביום
מביא קרבן טומאה: ר"א
אומר לא בו ביום. שנטמא
והימים הראשונים יפלו
לשמועתינן דסותר כל מה
כשנזר: איתמר מי שנזר
והוא בבית הקברות ר"י
אומר בניזר חלה עליו
ליאסר ביין ותגלתו ואם
א"ל אל תנזר ונזר או אחר
שנזר תנזר ביה לצאת ולא
יצא לוקה אבל קרבן נזי'
חלה עליו נזי' טהור. מיתלא תליא וקיימא.

תליא וקיימא כפי נ"ע וכן דרשא דקרא דמנן
הימים הראשונים מכלל דליכא אחרונים [לא] דרשין במירות
מועטת אלף במירות ארון דלמאה יום וזכתי נמי מתישצ הסוגיא:
א] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל. שהוא אחרון
של מירות ולרבנן לא אמרינן מקנת היום ככולו היכא
דנטמא ולא הביא קרבנותיו: ב] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה
שלישים. מן הדין היה לו לסתור הכל לרב פדא דלא אמרינן מקנת
היום ככולו ולרב מתנה נמי פרישין צפ"ק דאמר שלימים והיה לו
לסתור את הכל אלף מדרשא דזאת תורת הנזיר גיורת הכתוב הוא
למנן סותר אלף לו יום ד: ג] נטמא ביום סותר שלישים.

היכא דאמר הריני נזיר סתמא והו' ה] (כמו) יום שלשים יום מגלחת מה"ת לרב מתנה משום דאמר מקנת היום ככולו ולרב פדא שמיים
כ"ט נשלם המירות וזכית שלישים מגלח מה"ת ואם נטמא ציום שלשים סותר לרב מתנה מה"ת וגזרי' יום ק"א אטו יום שלשים ולרב פדא
ציום שלשים סותר מדרבנן אטו היכא דאמר הריני נזיר שלישים וכן נטמא ציום א' אחד ומאה שהוא יום מגלחת גזרו אטו יום ל' דאי לא הא
לא קיימא הא שגס יום ל' הוא יום מגלחת וה"ה לעיל הוא מנאי למיתני הכי גבי * הריני נזיר ט' נטמא יום ל' אחד דסותר הכל מדרבנן [ואכלן]
ודאי נטמא יום ק"צ אינו סותר שלשים רק [צבעה] שיטהר ויצא קרבנותיו: ד] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר א"א ז'. דלא גזר יום ק"א אטו
יום ל' דציום ל' גופיה לא סתר לר' אלעזר ו' וז"מ: א] אלעזר ו' וז"מ: ב] אלעזר ו' וז"מ: ג] אלעזר ו' וז"מ: ד] אלעזר ו' וז"מ:
וה"ה הוא מגלחת מה"ת אלף יום ל' אחד יום דצבת מגלחת דהו' [כמו] ק"צ: ז] הריני נזיר ט' נטמא יום ל' אחד דסותר הכל מדרבנן
וגזר זבגמי דמנה לה: ח] הריני נזיר ט' נטמא יום ל' אחד יום דצבת מגלחת דהו' [כמו] ק"צ: ט] הריני נזיר ט' נטמא יום ל' אחד דסותר הכל מדרבנן
[כדמפרש] בגמרא אלף הא פשיטא דהימים אינן עולין דאפי' מנה צטורה ונטמא סותר את הראשונים וכ"ש שאין עולין לו כי טמא
מעיקרא: י] וזכנס עולה לו מן המנן. מפרש בגמ' ילא וזכנס י' והוא ושהו וזכנס צו ציום שטבל צשציעי עולין מן המנן לענין זה כשנטמא
סותר אותו מנין ומתמיצ (אוחו) קרבן טומאה דצבותו יום עלמו מתחיל מירות טהרה וצגמרא פליגי ר' יוחנן ור"ל כשנטהר אם כ"ך לחזור
ולקבל מירות או כפי ליה צמה שקיבל צימו טומאתו: ק] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
עד יום שני שהתחיל הטהרה שנטמא ציום ראשון של קבלת מירות ו' וזכנס נטמא צמחילה י' דלרבנן מביא קרבן טומאה וה"ה דמנאי למיתני
טומאה אלף מונה ו' ימי טומאה ומוה וטובל ומונה כ"ט יום ליום הראשון שמהה ומגלח ציום ל' שהוא ל' אחד לנזירותו: י] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר
ר"א כל אחר מלאת ו' סותר. ולכן אומר דהריני נזיר סתם ונטמא יום שלשים [דאינן] סותר דלמחר מלאת הוא לרב מתנה משום דאמר
מקנת היום ככולו ולרב פדא מיום כ"ט נשלם מירותו: כ] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר א"א ז'. דלא גזר יום ק"א אטו
מקנת היום ככולו הילכך סותר הכל ולרב פדא נמי כי אמר שלישים צפירוש חשיב כאלו אמר שלימים דלא אמר מקנת היום ככולו הילכך לא
פליגי ר"א כלל: ד] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
ואשמית יין וכשיטהר אין כ"ך לחזור ולקבל עליו מירות: ה] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
דין מירות טהרה לענין הצבת קרבן. מיתלא תליא וקאי עד שיצא משם ויטהר וכי יטהר חיל ממילא עליה לענין הצבת קרבן וצקיורו הוא
מנאי למימר דחיל עליה מירות מהשתא ולקי על תגלחתו ויין טומאה: ו] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
יערך לחזור ולקבל עליו מירות וצקונותם פ"י דבקבלה מועטת כפי מ] לומר יתול עליו: ז] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
דנדרים (דף ו:ו) אמר ר"ל דעובר בצל תאחר אם אינו מקבל מירות עליו מנאי דעושה: ח] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
קרא לקמן הא מיתחיל חיל עליה מירות לענין דלקי אטומאה אמתגלת ואיין: ט] הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן.

פ"ה הרא"ש

[מתנ'] מי שנזר והוא
בבית הקברות
אפי' שהה שם ל' יום וכי
אינו מביא קרבן טומאה
דכי כתיב קרבן טומאה
בניזר טהור שנטמא כתיב.
וה"ה טמא שזר: יצא
ונכנס כלומ' והזו עליו
ג' ו' [ובטל] ומיר אחר
הזאה וטבילה מתחיל
וירוחו. א"ל נכנס בבית
הקברות אפי' בו ביום
מביא קרבן טומאה: ר"א
אומר לא בו ביום. שנטמא
והימים הראשונים יפלו
לשמועתינן דסותר כל מה
כשנזר: איתמר מי שנזר
והוא בבית הקברות ר"י
אומר בניזר חלה עליו
ליאסר ביין ותגלתו ואם
א"ל אל תנזר ונזר או אחר
שנזר תנזר ביה לצאת ולא
יצא לוקה אבל קרבן נזי'
חלה עליו נזי' טהור. מיתלא תליא וקיימא.

א] לקמן לטו. מו. סג. ט. ס"א
הוא, א] נדרים ד',
ד] [מסופקא פ"צ], ה] [בגמרא
ו] א] [לקמן יט.], ו] [מקבל
רש"י], ח] [מכאן עד ד"ה מי
שנזר שייך לע"א, ט] כ"ל מאה
ואחד, י] כ"ל א, י] שייך לעל
קודם ד"ה מי שנזר.

תורה אור השלם

1. והיורד לך את ימי
נזרו והביא כבש בן שנתו
לאשם
הקרישים
הקרישים יפלו פי טומא
נזרו: במדבר ו' י

גליון הש"ס

גמ' מי שנזר וכו'.
עין נדרים דף ד ע"פ:
תוס' ד"ה נכנסא ב' הריני
נזיר נכנסא יום ל"א. ע' לעיל
ו' ע"פ מ"ה נטמא ודף ד'
ע"ב ד"ה לוקה:

הנהגות מהר"ב
רנשבורג

(במס' שמעבר (דף)
א] בא"ד ומקנת היום
ככולו דלמיר רבנן היכא
ללא נטמא. מן מינת דלמיר
עד מינת טעמא ממנן. וי"ב
לא אמרי רבנן כפי ל' א"מ:
ב] בא"ד הגה"ה וצסיפא
וכי וזכה יתח' דהשתא
ליכא למימר מקנת היום
ככולו צסיפא וסוגיא. מנא
צסיפא וזאת ו' מן מינת
והסוגיא ממנן וי"ב וזכה
הסוגיא מתישצת צפ"ק
(סס) כפי ל': ג] בא"ד
דמיירי ק' לנזיר שלישים.
ממנן מלת שלשים וי"ב
סתם כפי ל': ד] ד"ה לר"א
אינו סותר וכי אלף מדרשא
דזאת תורת הנזיר גיורת
טהרה הוא דלתי סותר
אלף שלשים יום מבי טעמא
יום מנאי כפי ל' א"מ:
ח] ד"ה נטמא ציום ק"א
סותר שלשים וכי היכא
דאמר היינו מיר סתמא
והו' נמי כפי ל': ו] הריני
נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר
הכל מדרבנן. כ"ל נטמא יום מאה סותר הכל מדרבנן
ואינו מביא קרבן טומאה
דכי כתיב קרבן טומאה
בניזר טהור שנטמא כתיב.
וה"ה טמא שזר: יצא
ונכנס כלומ' והזו עליו
ג' ו' [ובטל] ומיר אחר
הזאה וטבילה מתחיל
וירוחו. א"ל נכנס בבית
הקברות אפי' בו ביום
מביא קרבן טומאה: ר"א
אומר לא בו ביום. שנטמא
והימים הראשונים יפלו
לשמועתינן דסותר כל מה
כשנזר: איתמר מי שנזר
והוא בבית הקברות ר"י
אומר בניזר חלה עליו
ליאסר ביין ותגלתו ואם
א"ל אל תנזר ונזר או אחר
שנזר תנזר ביה לצאת ולא
יצא לוקה אבל קרבן נזי'
חלה עליו נזי' טהור. מיתלא תליא וקיימא.

פ"ה הרא"ש

[מתנ'] מי שנזר והוא
בבית הקברות
אפי' שהה שם ל' יום וכי
אינו מביא קרבן טומאה
דכי כתיב קרבן טומאה
בניזר טהור שנטמא כתיב.
וה"ה טמא שזר: יצא
ונכנס כלומ' והזו עליו
ג' ו' [ובטל] ומיר אחר
הזאה וטבילה מתחיל
וירוחו. א"ל נכנס בבית
הקברות אפי' בו ביום
מביא קרבן טומאה: ר"א
אומר לא בו ביום. שנטמא
והימים הראשונים יפלו
לשמועתינן דסותר כל מה
כשנזר: איתמר מי שנזר
והוא בבית הקברות ר"י
אומר בניזר חלה עליו
ליאסר ביין ותגלתו ואם
א"ל אל תנזר ונזר או אחר
שנזר תנזר ביה לצאת ולא
יצא לוקה אבל קרבן נזי'
חלה עליו נזי' טהור. מיתלא תליא וקיימא.

פ"ה הרא"ש

וכי לר' יוחנן כרי
עליו נזי' טהרה.
תראה דלר"ל נמי אינו
צריך קבלת נזי' גמורה
אלא אומר הריני בניזר:
הא מיתחיל חילא. דאי לא
חילא מה שייך למתני אינו
מביא קרבן טומאה הא לא
חלה עליו נזי' כלל: א"ל
אינו בתורת טומאה ואינו
בתורת קרבן. וה"ק אין
עולין לו מן המנן צ' לנזי'
כלל שאם נטמא אח"כ
אפי' שטהר לא לקי ואינו
מביא קרבן טומאה עד
שיטהר ויקבל עליו נזי':

פ"ה הרא"ש

ר"ל נזם לרבי איתא לאו
דכל מהלך מנזר הלא
דטומאה. ב] אולי כ"ל דלא חיל
מירות כלל שאם טעמא:

הוא מוטל עליו לצאת ולקבל כדמוכח פ"ק דנדרים